

μαστιγώσιμος, -ον, αυτός που αξίζει μαστίγωμα, σε Λουκ.

μαστιγωτέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του *μαστιγώω*, αυτός που του χρειάζεται μαστίγωμα, σε Αριστοφ.

μαστιζω, Δωρ. **-ίσδω (μάστιξ)**· Επικ. αόρ. α' *μάστιξα*, μτχ. Παθ. αόρ. α' *μαστιχθείς*· μαστιγώνω, ραβδίζω, σε Ομήρ. Ιλ., Θεόκρ.· με απαρ., *μάστιζεν δ' έλάαν* (βλ. [έλαύνω](#) I. 2), σε Όμηρ.

μαστίκτωρ, -ορος, ό, μαστιγωτής, αυτός που μαστιγώνει, σε Αισχύλ.

μάστιξ, -ίγος, ή (από την ίδια ρίζα όπως το *ί-μάς, μάσθλης*)· **I.** μαστίγιο, καμτσίκι, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ.· *ίππου μάστιξ*, καμτσίκι, σε Ηρόδ.· *ύπό μαστίγων βαίνειν*, προχωρώ κάτω από τη σκιά του μαστιγίου, λέγεται για στρατιώτες που ενώ προχωρούν τους μαστιγώνουν, στον ίδ.· ομοίως, *τοξεύειν ύπό μάστιγα*, σε Ξεν. **II.** μεταφ., σημάδι από μαστίγιο, πληγή, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.· *διπλή μάστιγι, τήν Άρης φιλεϊ*, δηλ. φωτιά και σπαθί, σε Αισχύλ.· *μάστιξ θεοῦ*, λέγεται για αρρώστια, σε Κ.Δ.

μάστις, -ιος, ή, Ιων. αντί *μάστιξ*, δοτ. *μάστῖ*, σε Ομήρ. Ιλ.· αιτ. *μάστιν*, σε Ομήρ. Οδ.

μαστίχάω (μάσταξ;), τρίζω τα δόντια μου, Επικ. μτχ. *μαστιχάων*, σε Ησίοδ.

μαστίω, μόνο σε ενεστ., μαστιγώνω, ραβδίζω, σε Ομήρ. Ιλ. — Μέσ., *ούρη πλευράς μαστίεται*, (το λιοντάρι) που χτυπάει τα πλευρά του με την ουρά του, σε Ομήρ. Ιλ.

μαστό-δετον, τό (δέω), στήθόδεσμος, σε Ανθ.

μαστός, ό, Ιων. και Επικ. **μαζός**, Δωρ. **μασδός, I. 1.** ένα από τα δύο στήθη (μαστούς), *δεξιτερον παρά μαζόν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *βάλε στέρνον ύπέρ μαζοῖο*, χτύπησε το στέρνο του πάνω από το μαστό, στο ίδ.· *βάλε στήθος παρά μαζόν*, στο ίδ. **2.** ιδίως, στήθος γυναίκας, *μαζόν'ανεσχε*, λέγεται για την Εκάβη που θρηνούσε πάνω από τον (νεκρό) Έκτορα, στο ίδ.· *πάις δέ οί ήν επί μαζῶ*, σε Ομήρ. Οδ.· *πρόσεσχε μαστόν*, λέγεται για μητέρα, σε Αισχύλ.· λέγεται για ζώα, μαστοί, μαστάρια, σε Ευρ. **II. 1.** μεταφ., στρογγυλός λόφος, βουναλάκι (γαλ. *mamelon*), σε Πίνδ., Ξεν. **2.** κομμάτι μαλλιού σφιχτά δεμένο στην άκρη των διχτυών, σε Ξεν.

μαστροπεία, ή, εξώθηση ενός άλλου στην πορνεία για προσωπικό όφελος, σε Ξεν.

μαστροπεύω, μέλ. -σω, εξωθώ άλλα άτομα στην πορνεία, σε Ξεν.·

μαστροπεύω τινάπρος τήν πόλιν, ελκύω κάποιον στον δημόσιο βίο, στον ίδ.

μαστροπός, ό και ή (μαστήρ), μαστροπός, αυτός που ωθεί στην πορνεία για να αποκομίσει οφέλη, Λατ. *leno, lena*, σε Αριστοφ.· μεταφ., σε Ξεν.

μασχάλη[ά], ή (μάλη)· **I.** μασχάλη, Λατ. *ala, axilla*, σε Αριστοφ. κ.λπ. **II.** θαλάσσιος κόλπος, σε Στράβ.

μασχάλιζω (μασχάλη), μέλ. -σω, τοποθετώ κάτι κάτω από τη μασχάλη· ακρωτηριάζω ένα πτώμα, αφού οι δολοφόνοι είχαν την προκατάληψη ότι με το να κόβουν τις παλάμες και τα πέλματα από τα πτώματα, και να τα τοποθετούν κάτω από τις μασχάλες τους θα απέτρεπαν την εκδίκηση, σε Αισχύλ., Σοφ.

μασχαλιστήρ, -ήρος, ό, πλατύς ιμάντας περασμένος γύρω από το άλογο και δεμένος στο ζυγό με το *λέπαδνον*· γενικά, περίμετρος, ζωνάρι, δέσιμο, σε Ηρόδ., Αισχύλ.

μάτάζω (μάταιος), μιλώ ή εργάζομαι ανόητα, σε Σοφ.· *σπλάγχνα δ' ού ματάζει*, η καρδιά μου δεν ξεγελιέται, σε Αισχύλ.

μάταιολογέω, μέλ. -ήσω, μιλάω ανωφελώς, στην τύχη, στα κουτουρού, σε Στράβ.

μᾶταιο-λόγος, -ον (λέγω), αυτός που μιλάει μάταια, στο βρόντο, σε Κ.Δ.
μᾶταιοπονία, ἡ, μάταιος κόπος, που πηγαίνει στο βρόντο, σε Στράβ., Λουκ.
μᾶταιο-πόνος, -ον, αυτός που εργάζεται μάταια, χωρίς αποτέλεσμα, σε Φίλωνα.

μάταιος[ᾶ], -α, -ον και -ος, -ον (μάτη), I. μάταιος, κενός, ανωφελής, ασήμαντος, επιπόλαιος, σε Θεόγν., Ηρόδ., Αττ. **II.** απερίσκεπτος, παράτολμος, αναιδής, βέβηλος, ασεβής, σε Αισχύλ.· *τὸ μὴ μάταιον*, σοβαρότητα, βαρύτητα, στον ίδ. **III.** επίρρ. *-ως*, ανωφελώς, χωρίς υπόβαθρο, σε Σοφ.

μάταν, Δωρ. αντί *μάτην*.

μᾶτάω (μάτη), μέλ. *-ήσω*, αόρ. *ἀ' ἐμάτησα*, Επικ. *μάτησα*· είμαι οκνηρός, χασομερώ, χρονοτριβώ, χαζεύω, σε Ομήρ. Ιλ.· *οὐ ματᾶ τοῦργον*, το έργο δεν πρέπει να καθυστερεί, σε Αισχύλ.· *ματᾶν ὁδῶ*, χαζεύω στο δρόμο, στον ίδ.· *φροίμιον ματᾶ*, είναι μάταιο, στον ίδ.

μᾶτεύω (*μάω), μέλ. *-σω*, αόρ. *ἀ' ἐμάτευσα*· **I.** όπως το μαστεύω, αναζητώ, ερευνώ, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ. **2.** με αιτ. προσ., καταδιώκω, κυνηγώ, αναζητώ, κυρίως λέγεται για λαγωνικά που ανακαλύπτουν το θήραμα με την όσφρηση, σε Αισχύλ.· μεταγεν. με γενική έννοια, στον ίδ., σε Σοφ. κ.λπ. **3.** με απαρ., ζητώ ή προσπαθώ να κάνω κάτι, σε Πίνδ., Σοφ. **4.** με αιτ. τόπου, αναζητώ, εξερευνώ, σε Θεόκρ.

μᾶτέω, σπανιότερος τύπος αντί *ματεύω*, σε Θεόκρ.

μάτη[ᾶ], ἡ, = *ματία*, ανοησία, σφάλμα, σε Αισχύλ.

μάτην, Δωρ. **μάταν**, **1.** επίρρ., ματαίως, ανωφελώς, άσκοπα, Λατ. frustra, σε Ομηρ. Ύμν., Πίνδ. Αττ.· *μάτην ὁ μόχθος*, ο κόπος πάει στράφι, σε Αισχύλ.· με ουσ., *τὸ μάτην ἄχθος*, άσκοπη στενοχώρια, στον ίδ. **2.** κατά τύχη, χωρίς λόγο, Λατ. temere, σε Θεόγν., Ηρόδ., Αττ.· *ὁ νοσῶν μάτην*, λέγεται για τρελό, σε Σοφ. **3.** ανωφελώς, εσφαλμένα, Λατ. falso, στον ίδ.· *μάτην βέβακεν*, λέγεται για όνειρο, σε Αισχύλ.

μᾶτία, Ιων. **-ίη, ἡ (μάτη)**, μάταια, άσκοπη προσπάθεια, σε Ομήρ. Οδ.

μᾶτιο-λοιχός, ὁ, αυτός που καταβροχθίζει ένα γεύμα, σε Αριστοφ. (αμφιβ. λέξη, που θεωρείται ότι προέρχεται από το *μάτιον*, μερίδα φαγητού· άλλοι διαβάζουν **ματτυο-λοιχός**, αυτός που καταβροχθίζει τις λιχουδιές).

ματραδελφεός, ματροδόκος, ματρόθεν, μάρτως, μάρτως, Δωρ. αντί *μητρ-ματτύη, ἡ και ματτύης, -ου, ὁ*, ένα πιάτο με λιχουδιές, σε Μένανδρ.· βλ.

ματιολογός.

μάπτω, Αττ. αντί *μάσσω*.

μαυρόω, μέλ. *μαυρώσω*, αντί *άμαυρόω*, χάριν μέτρου, **1.** σκιάζω, σκοτεινιάζω, τυφλώνω, καθιστώ κάποιον ανίσχυρο, σε Πίνδ., Αισχύλ. **2.** μεταφ., θολώνω, συσκοτίζω, ρίχνω στη λήθη κάτι, σε Ησίοδ. — Παθ., γίνομαι άόριστος, ασαφής, σε Θεόγν., Αισχύλ.

Μαύσωλος, ὁ, βασιλιάς της Αλικαρνασσού, σύζυγος της Αρτεμισίας, σε Ηρόδ.· **Μαυσωλεΐον, τό**, ο τάφος του στην Αλικαρνασσό, και ως προσηγορικό, μαυσωλεΐο, μεγαλοπρεπής τάφος, σε Στράβ.

μάφελῆς, κράση αντί *μὴ άφελῆς*.

μάχαιρα, ἡ (μάχομαι)· **1.** μεγάλο μαχαίρι ή είδος στιλέτου (εγχειριδίου) που έφεραν οι ήρωες της Ιλιάδας δίπλα στη θήκη του ξίφους τους, σε Ομήρ. Ιλ.· γενικά, μαχαίρι για την κοπή κρέατος, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** ως όπλο, μικρό σπαθί ή στιλέτο, σε Ηρόδ. κ.λπ.· σπαθί ή κυρτό ξίφος, σε αντίθ. προς το ίσιο σπαθί (ξίφος), σε Ξεν. **3.** είδος ξυραφιού, *μᾶ μαχαίρα*, με τη μονή λεπίδα του ξυραφιού, σε αντίθ. προς το *διπλή μάχαιρα*, ψαλίδι, σε Αριστοφ.

μάχαιρίδιον[ι], τό, υποκορ. του *μάχαιρα*, σε Λουκ.

μάχαιριον, τό, υποκορ. του *μάχαιρα*, σε Ξεν.

μάχαιρίς, -ίδος, ή, υποκορ. του *μάχαιρα*, ξυράφι, σε Αριστοφ., Λουκ.

μάχαιρο-ποιεῖον, τό, εργαστήριο κατασκευής μαχαριών, σε Δημ.

μάχαιρο-ποιός, -όν (ποιέω), τεχνίτης που κατασκευάζει μαχαίρια, σε Αριστοφ., Δημ.

μάχαιρο-πώλης, -ου, ό, αυτός που εμπορεύεται μαχαίρια· απ' όπου,

μάχαιροπώλιον, τό, κατάσταση που πουλάει μαχαίρια, σε Πλούτ.

μάχαιρο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει μικρό ξίφος, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.

μάχᾱτάς, Δωρ. αντί *μαχητής*.

Μάχᾱων[ᾱ], -ονος, ό, ο Μαχᾱών, γιος του Ασκληπιού, ο πρώτος χειρουργός για τον οποίο έχουμε πληροφορίες, σε Ομήρ. Ιλ. (πιθ. συγγενές προς *μάχαιρα*).

μάχειόμενος, Επικ. αντί *μαχόμενος*, μτχ. ενεστ. του *μάχομαι*.

μάχέοιτο, Ιων. ευκτ. ενεστ. αντί *μάχοιτο*.

μάχεούμενος, Επικ. αντί *μαχόμενος*, μτχ. ενεστ. του *μάχομαι*.

μαχετέον, ρημ. επίθ. του *μάχομαι*, αυτό που πρέπει να πολεμηθεί, σε Αριστοφ.

μάχευ, Δωρ. αντί *μάχου*, προστ. του *μάχομαι*.

μάχη[ᾱ], ή (*μάχομαι*)· **I. 1.** μάχη, σύγκρουση, συμπλοκή, σε Όμηρ. κ.λπ.·

μάχαι ναῶν, ναυμαχίες, σε Πίνδ.· με ρημ. τύπος, *μάχην μάχεσθαι*, δίνω μάχη,

σε Ομήρ. Ιλ., Αττ.· *μάχην ἀρτύνειν, ἐγείρειν, ὀρνύμεν, ὀτρύνειν*, σε Ομήρ. Ιλ.·

μάχην συνάπτειν ή *συμβάλλειν τινί*, εμπλέκομαι σε μάχη με κάποιον, σε

Αισχύλ., Ευρ.· επίσης, *διὰ μάχης τινι ἀπικέσθαι, ἔρχεσθαι, ἤκειν, μολεῖν*, σε

Ηρόδ., Αττ.· *μάχην νικᾶν*, νικώ μια μάχη, σε Ξεν.· *μάχη τινός, μάχομαι*

εναντίον ενός εχθρού, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **2.** στον πληθ., φιλονικίες,

συγκρούσεις, διενέξεις, στο ίδ., Πλάτ. **3.** *ἀγών*, συναγωνισμός σε αθλητικούς

αγώνες με στόχο ένα έπαθλο, σε Πίνδ.· γενικά, πάλη, σκληρή προσπάθεια σε

Ξεν. **II.** συγκεκριμένο είδος μάχης, τρόπος του να μάχεται κάποιος, σε Ηρόδ.,

Ξεν. **III.** πεδίο μάχης, σε Ξεν.

μάχήμων, -ον, γεν. -ονος, πολεμοχαρής, σε Ομήρ. Ιλ., Ανθ.

μάχητής, -οῦ, ό (μάχομαι), μαχητής, πολεμιστής, σε Όμηρ.· Δωρ. επίθ.

μαχᾱτάς, πολεμοχαρής, σε Πίνδ.

μάχητικός, -ή, -όν, αυτός που έχει ροπή στη μάχη ή τον πόλεμο, φιλόνικος,

σε Αριστ.· *μαχητικοὶ ἵπποι*, ατίθασα άλογα, σε Πλάτ.

μάχητός, -ή, -όν, αυτός τον οποίο μπορεί κάποιος να πολεμήσει, σε Ομήρ.

Οδ.

μάχιμος[ᾱ], -η, -ον επίσης -ος, -ον (*μάχομαι*), κατάλληλος για μάχη,

πολεμοχαρής, σε Ηρόδ., Αττ.· *οὶ μάχιμοι*, οι άνδρες που πολεμούν, το

στράτευμα, και στην Αίγυπτο η κάστα των πολεμιστών, σε Ηρόδ.· *τὸ μάχιμον*,

αποτελεσματική πολεμική ισχύς, σε Θουκ.

μάχιμ-ώδης, -ες (εἶδος), φιλοπόλεμος, ευέξαπτος, σε Ανθ.

μαχλάς, -άδος, θηλ. του *μάχλος*, σε Ανθ.

μάχλος, -ον, 1. ασελγής, λάγνος, σε Ησίοδ., Λουκ. **2.** μεταφ., ακόλαστος,

τρυφηλός, ευδαίμων, αναιδής, σε Αισχύλ.

μαχλοσύνη, ή, λαγνεία, πόθος, ακολασία, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.

μάχομαι[ᾱ], Ιων. **μαχέομαι**, αποθ.· Ιων. ευκτ. ενεστ. *μαχέοιτο, μαχέοιτο*, Ιων.

μτχ. *μαχέόμενος*, Επικ. *μαχειόμενος, μαχεούμενος*, Ιων. παρατ. *μαχέσκετο*, μέλ.

μαχέσομαι, Αττ. *μαχοῦμαι*, Επικ. γ' πληθ. *μαχέονται*, Επικ. *μαχήσομαι*, Δωρ.

μαχησεῦμαι, αόρ. α' *έμαχেসάμην*, Επικ. απαρ. *μαχήσασθαι*· **I.** δίνω μάχη,

πολεμώ, σε Όμηρ. κ.λπ.· με δοτ. προσ., μάχομαι με κάποιον, δηλ. εναντίον κάποιου, στον ίδ. κ.λπ.· *μάχομαι αντία και εναντίον τινός*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐπί τινι, πρὸς τινα*, στον ίδ.· *αλλά, μάχομαι σὺν τινι*, πολεμώ με την ευλογία, υπό την αιγίδα μιας θεότητας, σε Ομήρ. Οδ., Ξεν.· *κατὰ σφέας μαχέονται*, πρόκειται να πολεμήσουν μεταξύ τους, σε Ομήρ. Ιλ.· *καθ' ἕνα μάχομαι*, μάχομαι ένας προς έναν, σε μονομαχία, σε Ηρόδ.· *τὸ μήπω μεμαχημένον*, οι δυνάμεις που δεν είχαν ακόμη αναλάβει δράση, σε Θουκ. **II**. γενικά, διαπληκτίζομαι, φιλονικώ, τσακώνομαι με κάποιον, έρχομαι σε διάσταση, σε αντιπαράθεση με κάποιον, σε Ομήρ. Ιλ., Πλάτ. **III**. συναγωνίζομαι για τη νίκη στους αθλητικούς αγώνες· *πύξ μάχεσθαι*, σε Ομήρ. Ιλ.· *παγκράτιον μάχομαι*, σε Αριστ.

μαχομένως, επίρρ. από *μτχ.* ενεστ., με πυγμή, σε Στράβ.

μάψ, επίρρ.· **I**. ματαιώς, ανωφελώς, άσκοπα, σε Ομήρ. Ιλ.· *μάψ ὁμόσαι*, ορκίζομαι με απερισκεψία, δηλ. χωρίς πρόθεση να τηρήσω τον όρκο, στο ίδ.

II. μάταια, ανόητα, ηλιθίως, ασυλλόγιστα, *μάψ αὐτως*, σε Όμηρ.· *μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον*, στον ίδ.

μαψαῦραι, -ῶν, αἱ (αῦρα), έξαφνο αεράκι, μπόρες, μπουρίνια ή ριπές ανέμου, σε Ησίοδ.

μαψίδιος, -ον (μάψ), μάταιος, λανθασμένος, σε Ευρ., Θεόκρ.· *άχρηστος*, ανάξιος, σε Ανθ.· επίρρ. *μαψιδίως* = *μάψ*, σε Όμηρ.

μαψι-λόγος, -ον (λέγω), μιλώ ανόητα, *μαψιλόγοι οἴωνοί*, πουλιά που οι κραυγές τους δεν παρέχουν κάποιο σίγουρο σημάδι, οϊωνό, σε Όμηρ. Ύμν.

μαψι-τόκος, -ον (τεκείν), αυτός που γεννά, που καρποφορεί άσκοπα, σε Ανθ.

μαψ-ὑλάκᾱς, -ου, ὁ (ὑλάω, ὑλακή), γαυγίζω άσκοπα (μεταφ.), δηλ.

επαναλαμβάνω ένα πράγμα ξανά και ξανά, σε Πίνδ.

***μάω**, απαντά μόνο στον παρακ. *μέμαα* με σημασία ενεστ., γ' πληθ. *μεμάασι*· και σε συγκεκομ. τύπους, *δυϊκ. μέματον*, πληθ. *μέμαμεν*· γ' ενικ. προστ.

μεμάτω· γ' πληθ. υπερσ. *μέμασαν*, *μτχ. μεμαῶς*, *μεμανῦα*, γεν. *μεμαῶτος*, Επικ.

επίσης *μεμαῶτος*· **I**. **1**. εύχομαι με ζέση, προσπαθώ σκληρά, ποθώ, επιθυμώ, με απαρ., σε Όμηρ. κ.λπ.· με γεν., επιθυμώ σφοδρά, έχω ζήλο για κάτι· συχνά επίσης με επίρρ., *πῆ μέματον*, πού τόσο γρήγορα;, σε Ομήρ. Ιλ.· *πρόσσω*

μεμανῦαι, πιέζοντας προς τα μπρος, στο ίδ.· *αμτβ. στη μτχ., ἔβη μεμαῶς*, δρασκέλισε βιαστικά, με ζήλο, στο ίδ.· *ἐν πέτρα μεμαῶς*, λέγεται για ψαρά που

βρίσκεται σε αναμονή, σε Θεόκρ. **2**. είμαι αποφασισμένος να κάνω κάτι, θέτω σαν στόχο, *μεμάασιν αὐθι μένειν*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **II**. Μέσ. τύπος σε Δωρ.

απαρ. μῶσθαι, *μτχ. μώμενος*, αναζητώ, εποφθαμιῶ, με αιτ., σε Θεόγν. κ.λπ.· με απαρ. ή αμτβ., σε Αισχύλ.

μεγᾶ-θαρσής, -ές (θαρσέω), πολύ θαρραλέος, σε Ησίοδ.

μεγάθος, τό, Ιων. αντί *μέγεθος*.

μεγά-θῦμος, -ον, μεγαλόψυχος, σε Όμηρ., Ησίοδ.

μεγαίρω (μέγας), άόρ. *α' έμέγηρα*· **1**. θεωρώ κάτι πολύ μεγάλο, φθονώ κάποιον για κάτι πολύ σημαντικό γι' αυτόν, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως με απαρ.,

μηδὲ μεγήρης ἡμῖν τελευτῆσαι τάδε ἔργα, μη μας ζηλεύεις επειδή κατορθώσαμε αυτά τα έργα, σε Ομήρ. Οδ.· με αιτ. και απαρ., *μνηστήρας οὔτι μεγαίρω ἔρδειν*, δεν παραπονούμαι για κάτι που θα έκαναν οι μνηστήρες, στο ίδ. **2**. με δοτ.

προστ., αισθάνομαι φθόνο για κάποιον, σε Ομήρ. Ιλ. **3**. αμτβ., *ἢ πύξ, ἢ ἐ πάλῃ, ἢ καὶ ποσίν*, *οὔτι μεγαίρω*, δεν ενδιαφέρομαι (για κάτι), σε Ομήρ. Οδ. **4**. με γεν.

πράγμ., βιότοιο μεγήρας, τον ζηλεύω για τον τρόπο ζωής του (λέγεται για τον Αντίλοχο), σε Ομήρ. Ιλ.· *οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος*, σε Αισχύλ. **5**.

Παθ., είμαι επίφθονος, είμαι αντικείμενο φθόνου, με ζηλεύουν, σε Ανθ.

μεγᾶ-κῆτης, -ες (κῆτος Π), αυτός που έχει μεγάλα κοιλώματα, σπηλαιώδης, λέγεται για θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ. (πρβλ. **βαθυκῆτης**), λέγεται για πλοίο, αυτό που έχει βαθύ σκάφος, σε Ομήρ. Ιλ. · λέγεται για δελφίни, αυτό που έχει τεράστια σαγόνια, στο ίδ.

μεγα-κλεής, -ές, πολύ διάσημος, δημοφιλής, το οποίο κλίνεται (όπως αν προερχόταν από το *μεγακλής*), *μεγακλέος, -εί, -έα, -έες, -έα*, σε Ανθ.

μεγᾶλ-ἀδίκος, -ον, αυτός που είναι άδικος σε πολύ σημαντικά ζητήματα, σε Αριστ.

μεγᾶλ-αλκής, -ές (άλκή), αυτός που είναι πολύ δυνατός, στον Πλούτ.

μεγᾶλ-ἀνορία, μεγᾶλ-άνωρ, Δωρ. αντί *μεγαλ-ην-*.

μεγᾶλανχέω, μέλ. *-ήσω*, κομπορρημονώ, καυχιέμαι, καυχησιολογώ, σε Αισχύλ. — Μέσ., καυχιέμαι για τον εαυτό μου, σε Πλάτ.

μεγᾶλανχία, ἦ, κομπορρημοσύνη, αλαζονεία, σε Πλάτ.

μεγᾶλ-αυχος, -ον (αυχέω), πολυλογάς, καυχησιολόγος, ἦ πολύ ένδοξος, σε Πίνδ., Αισχύλ. κ.λπ.

μεγᾶλειος, -α, -ον (μέγας), · **1.** μεγαλοπρεπής, εξάίσιος, σε Ξεν. · *τὰ μεγαλειᾶ*, περίφημα έργα, σε Κ.Δ. · επίρρ. *-ως*, εξάίσια, σε Ξεν. **2.** λέγεται για πρόσωπα, επιβλητικός, υπεροπτικός, στον ίδ.

μεγᾶλειότης, -ητος, ἦ, μεγαλείο, σε Κ.Δ.

μεγᾶλληγορέω, μέλ. *-ήσω*, πολυλογώ, κομπορρημονώ, σε Ξεν.

μεγᾶλληγορία, ἦ, κομπορρημοσύνη, πολυλογία, σε Ευρ., Ξεν.

μεγᾶλ-ἡγορος, -ον (ἄγορεύω), πολυλογάς, καυχησιάρης, αυτός που κομπάζει, σε Αισχύλ., Ξεν.

μεγᾶλληγορία, ἦ, μεγάλη ανδρεία, περήφανη αυτοεκτίμηση, υπεροψία, σε Πίνδ., Ευρ.

μεγᾶλ-ἡνωρ, -ορος, ὁ, ἦ (ἄνήρ), πολύ ανδρείος, ηρωϊκός, με αυτοπεποίθηση, υπεροπτικός, σε Πίνδ.

μεγᾶλ-ἡτωρ, -ορος, ὁ, ἦ (ἡτορ), μεγαλόκαρδος, ηρωϊκός, σε Όμηρ.

μεγᾶλίζομαι, Παθ. μόνο σε ενεστ., εξυμνούμαι, εκθειάζομαι, σε Όμηρ.

μεγ-αλκής, -ές, = *μεγαλαλκής*, σε Ανθ.

μεγᾶλογνωμοσύνη, ἦ, ευγενές φρόνημα, σε Ξεν.

μεγᾶλο-γνώμων, -ον, αυτός που έχει ευγενές φρόνημα, σε Ξεν.

μεγᾶλό-δενδρος, -ον (δένδρον), γεμάτος από μεγάλα δέντρα, σε Στράβ.

μεγᾶλό-δοξος, -ον (δόξα), πολύ ένδοξος, σε Πίνδ., Πλούτ.

μεγᾶλο-δωρία, ἦ, γενναιοδωρία, σε Λουκ.

μεγᾶλό-δωρος, -ον (δῶρον), αυτός που δίνει πλούσια δώρα, γενναιοδωρος, σε Αριστοφ.

μεγᾶλοεργής, συνηρ. **-ουργής, -ές (*ἔργω)**, αυτός που πράττει μεγάλα έργα, μεγαλοπρεπής, σε Λουκ.

μεγᾶλοεργία, ἦ, συνηρ. **-ουργία**, μεγαλοπρέπεια, σε Λουκ.

μεγᾶλοεργός, συνηρ. **-ουργός, -όν**, = *μεγαλοεργής*, σε Πλούτ.

μεγᾶλό-θῦμος, -ον, = *μεγάθυμος*, σε Πλάτ.

μεγᾶλ-οιτος, -ον, πολύ δυστυχής, αξιοθρήνητος, σε Θεόκρ.

μεγᾶλοκευθής, -ές, αυτός που μπορεί να σκεπάσει πολλά, ευρύχωρος, σε Πίνδ.

μεγᾶλο-κίνδυνος, -ον, αυτός που δείχνει ανδρεία σε μεγάλους κινδύνους, σε Αριστ.

μεγᾶλοκόρυφος, -ον, βουνό με ψηλές, αγέρωχες βουνοκορφές, σε Αριστ.

μεγᾶλο-κράτης, -ές (κρατεῖν), αυτός που έχει μεγάλη εξουσία, σε Ανθ.

μεγᾶλό-μητις, -τι, με υψηλές προδιαγραφές, φιλόδοξος, σε Αισχύλ.

μεγάλο-μισθος, -ον, αυτός που λαμβάνει μεγάλο μισθό, σε Λουκ.

μεγάλόνοια, ή, μεγάλη διανοητική δύναμη, ευφυΐα, σε Πλάτ., Λουκ.

μεγάλό-νοος, -ον, συνηρ. **-νοους, -ουν**, ευφυής, σε Λουκ.

μεγάλό-πολις, ποιητ. **-πτολις, -ι**, λέγεται για μεγάλες, ισχυρές πόλεις, *αί μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι*, η Αθήνα, αυτή η πανίσχυρη πόλη, σε Πίνδ.· *ἀμεγαλόπολις Τροία*, σε Ευρ.

μεγάλοπραγμοσύνη, ή, η διάθεση να κάνει κάποιος σπουδαία πράγματα, μεγαλοπρέπεια, σε Πλούτ.

μεγάλοπράγμων, -ον (πράσσω), αυτός που διατίθεται να πράξει σπουδαία πράγματα, μεγαλόπνοα σχέδια, σε Ξεν.

μεγάλοπρέπεια, Ιων. **-είη, ή**, το χαρακτηριστικό του μεγαλοπρεπή, μεγαλοπρέπεια, σε Ηρόδ., Πλάτ.

μεγάλο-πρεπής, -ές (πρέπω),· **I.** κατάλληλος για να αναδειχθεί σε μεγάλο, σπουδαίο άνδρα, μεγαλοπρεπής, σε Ηρόδ., Αττ.· *μεγαλοπρεπές = μεγαλοπρέπεια*, σε Ξεν. **II.** επίρρ. **-ῶς**, Ιων. **-έως**, σε Ηρόδ., Ξεν.· συγκρ. **-έστερον**, σε Πλάτ., υπερθ. **-έστατα**, σε Ηρόδ.

μεγάλόπτολις, βλ. **μεγαλόπολις**.

μεγάλος, βλ. **μέγας**.

μεγάλο-σθενής, -ές, αυτός που έχει εξαιρετική δύναμη, σε Πίνδ.

μεγάλό-σπλαγχνος, -ον (σπλάγχνον), μεγαλόκαρδος, εμπνευσμένος, σε Ευρ.

μεγάλό-στονος, -ον, πολύ αξιοθρήνητος, ο πλέον άξιος οίκτου, σε Αισχύλ.

μεγάλο-σχήμων, -ον (σχήμα), μεγαλοπρεπής, σε Αισχύλ.

μεγάλό-τολμος, -ον (τόλμα), πολύ τολμηρός, σε Λουκ.

μεγάλ-ουργής, -γία, -γός, βλ. **μεγαλο-εργ-**.

μεγάλοφρονέω, έχω ευγενές φρόνημα, *μεγαλοφρονῶ ἐφ' ἑαυτῷ*, έχω αυτοπεποίθηση, σε Ξεν. — Μέσ., με αρνητική σημασία, είμαι αλαζόνας, σε Πλάτ.

μεγάλοφροσύνη, ή, **1.** διανοητική δύναμη, σε Πλάτ.· *ὑπὸ μεγαλοφροσύνης*, με μεγαλοψυχία, σε Ηρόδ. **2.** με αρνητική σημασία, αλαζονία, υπεροψία, στον ίδ.

μεγαλόφρων, -ονος, ό, ή (φρήν),· **1.** αυτός που έχει υψηλό φρόνημα, ευγενής, γενναιόδωρος, σε Ξεν. **2.** με αρνητική σημασία, αλαζόνας, υπερόπτης· επίρρ. **-όνως**, σε Πλάτ., Ξεν.

μεγάλοφωνία, ή, πομπώδης ομιλία, σε Λουκ.

μεγάλό-φωνος, -ον (φωνή), αυτός που διαθέτει δυνατή φωνη, σε Δημ.

μεγάλοψυχία, ή, **1.** μεγαλείο ψυχής, μεγαλοψυχία, σε Αριστ.· με αρνητική σημασία, αλαζονεία, σε Δημ. **2.** λέγεται για πράγματα, μεγαλοπρέπεια, στον ίδ.

μεγάλο-ψυχος, -ον (ψυχή), αυτός που διαθέτει ψυχικό μεγαλείο, μεγαλόψυχος, σε Δημ.· επίρρ. **-χως**, στον ίδ.

μεγάλυνω[ῖ] (**μέγας**),· **I.** μόνο σε ενεστ. και παρατ., κάνω κάποιον τρανό ή ισχυρό, εκθειάζω, ισχυροποιώ, σε Θουκ.· Παθ., *μεγαλύνεσθαι ἔκ τινος*, κερδίζω μεγάλη δόξα από κάποιον, από κάτι..., σε Ξεν. **II. 1.** εκθειάζω, δοξάζω, εξυμνώ, σε Ευρ., Θουκ. κ.λπ. — Μέσ., περιαιτολογώ, καυχίεμαι, σε Αισχύλ., Ξεν. **2.** δίνω μεγαλύτερες διαστάσεις σ' ένα έγκλημα, σε Θουκ.

μεγάλ-ώνυμος, -ον (ὄνομα), αυτός που διαθέτει σπουδαίο όνομα, που του δίνει φήμη, σε Σοφ., Αριστοφ.

μεγάλως, επίρρ. του *μέγας*, βλ. **μέγας** B.

μεγάλωστι[ῖ], **I.** Επικ. και Ιων. επίρρ. του *μέγας*, μακριά και πλατιά, σε μεγάλη έκταση, σε Όμηρ. **II. 1.** *μεγάλως*, σε Ηρόδ. **2.** επίσης, *μεγαλοπρεπῶς*, στον ίδ.

μεγᾶλωσύνη, ἡ (μέγας), σπουδαιότητα, μεγαλοπρέπεια, σε Κ.Δ.

μεγ-άνωρ[ᾶ], -ορος, ὁ, ἡ (ἀνήρ), πολύ ανδροπρεπής, σε Πίνδ.

Μεγᾶρα, τά, Μέγαρα, η πόλη των Μεγάρων, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *Μέγαραδε*, προς τα Μέγαρα, σε Αριστοφ.

Μεγᾶρεύς, -έως, ὁ, πολίτης των Μεγάρων, πληθ. *Μεγαρεῖς* ἢ *-ῆς*, σε Ηρόδ. κ.λπ.

Μεγᾶρίζω, μέλ. *-ιῶ*, παίρνω το μέρος των Μεγαρέων ἢ μιῶ τη διάλεκτό τους, σε Αριστοφ.

Μεγᾶρικός, -ή, -όν, *Μεγαρικός*, αυτός που ανήκει ἢ προέρχεται από τα Μέγαρα, σε Αριστοφ. κ.λπ.· θηλ. *Μεγαρίς* (δηλ. *γῆ*), η περιφέρεια των Μεγάρων, η Μεγαρίδα, σε Θουκ.

Μεγαρόθεν, επίρρ., από τα Μέγαρα, σε Αριστοφ.

Μεγαροῖ, επίρρ., στα Μέγαρα, σε Αριστοφ.

μεγᾶρον, τό, I. 1. μέγας χώρος ἢ δωμάτιο· ιδίως, κεντρική αίθουσα, σε Ομήρ. Οδ. **2.** γυναικωνίτης, στον ίδ. **II.** στον πληθ., οικία, παλάτι, όπως το Λατ. *aedes*, επειδή το οίκημα αποτελείται από πολλά δωμάτια, σε Όμηρ.· ἐν *μεγᾶροις*, στην οικία, στον ίδ. **III.** το δωμάτιο του ναού, όπου δίνονται οι χρησιμοί, ιερό, ο τόπος λατρείας, σε Ηρόδ.· με αυτήν την έννοια πάντοτε, όπως το Λατ. *aedes*, στον ενικ.

μεγᾶρόνδε, επίρρ., προς το σπίτι, στο σπίτι, σε Ομήρ. Οδ.

μεγᾶς, μεγάλη[ᾶ], μέγᾶ, γεν. *μεγάλου*, *-ης*, *-ου*, δοτ. *μεγάλῳ*, *-ῆ*, *-ῳ*, αιτ.

μεγᾶν, *μεγάλην*, *μέγᾶ*, κλητ. *μέγαλε*· δυϊκ. *μεγάλῳ*, *-α*, *-ῳ*, πληθ. *μεγάλοι*, *-αι*, *-α* κ.λπ.

A. I. 1. σχετική έννοια, αντίθ. προς το μικρός, σμικρός, μέγας, σπουδαίος, λέγεται για την κοινωνική στάθμη του ανθρώπου, ψηλός, σε Όμηρ.· λέγεται για γυναίκες, *καλή τε μεγάλη τε*, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, σπουδαίος, πλήρως ανεπτυγμένος, λέγεται γι' αυτόν του οποίου η ηλικία φαίνεται από το ανάστημα, στον ίδ., *Αισχύλ.* **2.** τεράστιος, απέραντος, ψηλός, *οὐρανός, ὄρος, πύργος*, σε Όμ.

3. αχανής, εκτεταμένος, ευρύς, *πέλαγος, αίγιαλός*, κ.λπ., στον ίδ. **II. 1.** λέγεται για κοινωνική ιεράρχηση, σπουδαίος, ισχυρός, δυνατός, λέγεται για θεούς, σε Όμηρ. κ.λπ.· μεγάλη θεά, χρησιμοποιείται για τη Δήμητρα και την Περσεφόνη, σε Σοφ.· *μέγας ηῤῥήθη*, εξελίχθηκε σε σπουδαίο, σε Δημ.· *βασιλεὺς ὁ μέγας*, δηλ. ο βασιλιάς της Περσίας, *le grand Monarque*, σε Ηρόδ.· *βασιλεὺς μέγας*, σε *Αισχύλ.*· *ὁ μέγας ἐπικληθεὶς Ἄντιοχος*, ο Μέγας, σε Πολύβ. **2.** κραταιός, ισχυρός, βίαιος, κ.λπ.· *ἄνεμος, λαῖλαψ*, σε Όμηρ.· λέγεται για ιδιότητες, πάθη, κ.λπ., στον ίδ. **3.**

χρησιμοποιείται για ήχους, βροντερός, δυνατός, στον ίδ. κ.λπ.· *μὴ φώνει μέγα*, σε Σοφ.· *ἀλλά, μέγας λόγος*, επικρατούσα φημολογία, σε *Αισχύλ.* **4.** τρανός, ισχυρός, αυτός που τον εκτιμούν, σημαντικός, *μεγαῖεργον*, σε Ομήρ. Οδ.· *μέγα ποιείσθαι τι*, εκτιμώ κάτι ως πολύ σημαντικό, σε Ηρόδ.· *καὶ τὸ μέγιστον*, και (αυτό που είναι) το σπουδαιότερο, σε Θουκ. **5.** με αρνητική σημασία, υπερεκτιμημένος, *μεγαίπειν*, κομπορρημονώ, *λίην μέγα εἶπειν*, σε Ομήρ. Οδ.· *μέγα, μέγαλα φρονεῖν*, έχω υψηλό φρόνημα, είμαι αναιδής, σε Σοφ., Ευρ.· *μέγαλα πνεῖν*, σε Ευρ. **B. I.** επίρρ. *μεγάλως* [*ᾶ*], σπουδαία, δυνατά, υπερβολικά, Λατ. *magnopere*, σε Όμηρ., *Αισχύλ.* **II. 1.** ουδ. ενικ. και πληθ., *μέγα* και *μεγάλα* ως επίρρ., πάρα πολύ, υπερβολικά, σε Όμηρ.· με ρήματα που δηλώνουν ήχο, μεγαλοφώνως, δυνατά, στον ίδ.· επίσης στους Αττ. **2.** λέγεται για τόπο, χώρο, μακριά, *μέγα ἀνευθε*, πολύ μακριά, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· με συγκρ. και υπερθ. *μακράν*, με μεγάλη διαφορά, *μέγ' ἀμείνων, ἄριστος, φέρτατος*, σε Όμηρ. **Γ.** Βαθμοί σύγκρισης: **1.** συγκρ. *μείζων* (αντί *μεγίων*), *-ον*,

γεν. -ονος, σε Όμηρ., Αττ.· Ιων. *μέζων*, -ον, σε Ηρόδ.· μεταγεν., επίσης *μειζότερος*, σε Κ.Δ.· μεγαλύτερος, σπουδαιότερος, σε Όμηρ., κ.λπ.· επίσης, πολύ μεγάλος, πάρα πολύς, περισσότερο από αρκετός, σε Πλάτ.· επίρρ. *μειζόνως*, σε Ευρ.· Ιων. *μεζόνως*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· επίσης, το ουδ. ως επίρρ., *μείζον σθένειν*, σε Σοφ. κ.λπ. **2.** υπερθ. *μέγιστος*, -η, -ον, σε Όμηρ.· το ουδ. ως επίρρ. *μέγιστον ἰσχύειν*, σε Σοφ.· με άλλον έναν υπερθ., *μέγιστον ἔχθιστος*, σε Ευρ.· επίσης στον πληθ., *χαῖρ' ὡς μέγιστα*, σε Σοφ.

μεγα-σθενής, -ές, = *μεγαλοσθενής*, σε Πίνδ., Αισχύλ.

μεγ-αυχής, -ές, = *μεγάλαυχος*, σε Πίνδ., Αισχύλ.

μέγεθος, Ιων. *μέγαθος*, -εος, **τό (μέγας)**· **I.** σπουδαιότητα, μεγαλείο, μέγεθος, ύψος, ανάστημα, σε Όμηρ., Ηρόδ. κ.λπ.· λέγεται για ήχο, ηχηρότητα, *βοῆς μέγεθος*, σε Θουκ.· η δοτ. και η αιτ. χρησιμ. επιρρηματικά, *μεγάθει μέγας*, μεγάλος σε μέγεθος, σε Ηρόδ.· *μεγάθει μικρός*, στον ίδ.· ομοίως, *ποταμοί οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἐόντες μεγάθεα*, ποταμοί που δεν αντέχουν καμιά σύγκριση με τον Νεῖλο ως προς το μέγεθος, στον ίδ. **II. 1.** λέγεται για διαβάθμιση, σπουδαιότητα, μεγαλοπρέπεια, σε Ευρ., Θουκ. κ.λπ. **2.** μεγαλείο, δηλ. ισχύς, δύναμη, σε Ευρ., Ξεν. **3.** μεγαλοπρέπεια, μεγαλοψυχία, σε Πλούτ.

μεγ-ήρᾶτος, -ον (ἐρατός), αυτός που μπορεί να αγαπηθεί με πάθος, σε Ησίοδ.

μεγιστᾶνες, οἱ (μέγιστος), σπουδαίοι άνδρες, μεγιστάνες, σε Κ.Δ.

μεγιστό-πολις, -ι, αυτός που δίνει τεράστια ισχύ στις πόλεις, σε Πίνδ.

μεδέων, -οντος, ὁ, όπως το *μέδων* (βλ. [μέδω](#))· **1.** ουσ. με σημασία *μηχ.*, φύλακας, προστάτης, *Ζεὺς Ἴδηθεν μεδέων*, προστάτης της Ἰδης, σε Ομήρ. *Ιλ.*· *δελφίνων μεδέων*, λέγεται για τον Ποσειδώνα, σε Αριστοφ. **2.** θηλ. *μεδέουσα*, λέγεται για την Αφροδίτη, σε Όμηρ. Ὑμν.· λέγεται για τη Μνημοσύνη, σε Ησίοδ. κ.λπ.

μέδιμνος, ὁ, μέδιμνος, αττικό μέτρο (σταθμό) για τα δημητριακά· διαιρείται σε 6 *έκτεϊς*, 48 *χοίνικες*, 192 *κοτύλαι* = 6 ρωμαϊκοί μόδιοι, δηλ. σχεδόν 12 γαλόνια, σε Ησίοδ, Αττ.

μέδω, **I.** μόνο στον ενεστ., και κυρίως ως ουσιαστικοποιημένη *μηχ.*, **μέδων**, -οντος, ὁ, όπως το *μεδέων*, *μεδέουσα*, φρουρός, προστάτης, κύριος, *Αργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες*, ηγέτες και προστάτες των Αργείων, σε Όμηρ.· *μέδωνάλος*, κύριος (κυρίαρχος) της θάλασσας, σε Ομήρ. *Οδ.*· λέγεται για τον Βάκχο, ὃς *μέδεις Διοῦς ἐν κόλποις*, σε Σοφ. **II. 1.** ως αποθ. **μέδομαι**, μέλ. *μεδήσομαι*, παρέχω, μεριμνῶ, ἔχω την έγνοια, ἔχω το νου μου για κάποιον, σε κάτι, με γεν. *πολέμοιο μεδέσθω*, σε Ομήρ. *Ιλ.*· *ὡς δειπνοιο μέδηται*, σε Ομήρ. *Οδ.* κ.λπ. **2.** σχεδιάζω, κατορθώνω, μηχανεύομαι κάτι για κάποιον, *κακὰ Τρώεσσι μέδεσθαι*, σε Ομήρ. *Ιλ.*

μέζεα, -ων, **τά**, = *μήδεα* (βλ. [μῆδος](#) B), σε Ησίοδ.

μέζων, **μεζόνως**, Ιων. αντί *μείζων*, *μειζόνως*, βλ. [μέγας](#).

μεθ-αιρέω, αόρ. β' *μεθειλον*, Ιων. *μεθέλεσκον*, πιάνω στον αέρα, λέγεται για παιχνίδια με μπάλα, σε Ομήρ. *Οδ.*

μεθ-άλλομαι, αποθ., συγκεκ. *μηχ.* αόρ. β' *μετάλμενος*· **1.** πηδώ ή ορμώ πάνω σε κάποιον ή κάτι, με δοτ., σε Ομήρ. *Ιλ.* **2.** ορμώ κάποιον σε αγώνα, σε ίδ.

μεθαμέριος, Δωρ. αντί *μεθημέριος*.

μεθ-αρμόζω, μεταγεν. Αττ. -**όττω**, μέλ. -*όσω*, τοποθετώ διαφορετικά, διορθώνω, σε Σοφ. — Μέσ. αόρ. α' *μεθηρμωσάμην*, με Παθ. παρακ. -*ήρμωσμαι*, προσαρμόζομαι, *μεθάρμωσαι νέους τρόπους*, υιοθετώ νέες συνήθειες, σε Αισχύλ.· *μεθηρμώσμεθα βελτίω βίον*, σε Ευρ.

μεθέηκα, Ιων. αντί *μεθῆκα*, αόρ. α' του *μεθήμι*.

μεθειήν, ευκ. αόρ. β' του *μεθήμι*· *μεθειῖναι*, απαρ.

μεθειλον, αόρ. β' του *μεθαιρέω*.

μεθείς, μτχ. αόρ. β' του *μεθήμι*.

μεθείω, Επικ. αντί *μεθῶ*, υποτ. αόρ. β' του *μεθήμι*.

μεθεκτέον, ρημ. επίθ. του *μετέχω*, αυτό που πρέπει να έχει μερίδιο σε κάτι, *τινός*, σε Θουκ.

μεθέλεσκε, Ιων. αντί *μεθειλε*, γ' ενικ. αόρ. β' του *μεθαιρέω*.

μεθ-έλκω, οδηγώ, τραβώ προς την άλλη πλευρά, *ήνίας*, σε Ανθ.

μεθέμεν, Επικ. αντί *μεθειναι*, απαρ. αόρ. β' του *μεθήμι*.

μέθεν, Δωρ. και ποιητ. αντί *έμέθεν*.

μέθεξις, ή (μετέχω), συμμετοχή, σε Πλάτ.

μεθέξομαι, μέλ. του *μετ-έχω*.

μεθ-έπω, παρατ. *μεθειπον*, Επικ. -επον, μέλ. -έψω, αόρ. β' *μετ-έσπον*, απαρ.

μετασπείν, μτχ. -σπών, Μέσ. -σπόμενος· **I. 1.** ακολουθώ, παρακολουθώ,

ακολουθώ από κοντά, σε Όμηρ.· ομοίως στη Μέσ., *μετασπόμενος*, σε Ομήρ.

Ιλ.· με δοτ., *μεθέψομαι σοι*, σε Σοφ. **2.** με αιτ., παρακολουθώ με τα μάτια,

αναζητώ, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** επισκέπτομαι, *νέον μεθέπεις*; τώρα ήλθες να μας

επισκεφθείς; σε Ομήρ. Οδ. **4.** μεταφ., καταδιώκω, έχω στραμμένη την

προσοχή μου, σε Πίνδ.· *άχθος μεθέπων*, κουβαλώ ένα δυσβάστακτο βάρος,

στον ίδ.· **II.** μτβ. με διπλή αιτ., *Τυδείδην μέθεπε ίππους*, έστρεψε τα άλογα

στην καταδίωξη του Τυδείδη, σε Ομήρ. Ιλ.

μέθες, προστ. αόρ. β' του *μεθήμι*.

μεθέστηκα, παρακ. του *μεθίστημι*.

μέθη, ή, =μέθυ, I. μέθη, *καλῶς έχειν μέθης*, είμαι πολύ πιωμένος, σε Ηρόδ.·

ύπερπλησθεις μέθης, σε Σοφ.· *μέθη βρεχθεις*, σε Ευρ. **II.** μεθύσι, σε Πλάτ.

μεθήκα, αόρ. α' του *μεθήμι*.

μεθ-ήκω, έρχομαι σε αναζήτηση κάποιου, *τινά*, σε Ευρ., Αριστοφ.

μέθ-ημαι, Παθ., κάθομαι ανάμεσα, με δοτ., σε Όμηρ.

μεθ-ημερινός, -ή, -όν (ήμέρα), αυτός που συμβαίνει κατά τη διάρκεια της ημέρας, σε Ξεν., Δημ.

μεθ-ημέριος, -ον, το προηγ., σε Ευρ.

μεθημοσύνη, ή, αφροντισιά, αμέλεια, απροσεξία, σε Ομήρ. Ιλ.

μεθήμων (μεθήμι), -ον, γεν. -ονος, παραμελημένος, απρόσεκτος, σε Όμηρ.

μεθησέμεν, -έμεναι, Επικ. αντί *μεθήσειν*, απαρ. μέλ. του *μεθήμι*.

μεθίδρυσις, ή, μετανάστευση, σε Στράβ.

μεθ-ιδρύω, μέλ. -ύσω, τοποθετώ διαφορετικά, μεταθέτω, σε Πλάτ. — Παθ.,

βρίσκομαι σε συνεχή κίνηση, σε Πλούτ.

μεθ-ίημι, β' και γ' ενικ. προσ. *μεθιεῖς, μεθιεῖ* (όπως αν προερχόταν από τύπο

μεθιέω), Ιων. *μετιεῖ ή μετίει*· γ' πληθ. *μεθιαῖσι*, Ιων. *μετιεῖσι*, προστ. *μεθίει*,

Επικ. γ' ενικ. υποτ. *μεθήισι*, απαρ. *μεθιέναι*, Επικ. -ιέμεναι, -ιέμεν, γ' ενικ.

παρατ. *μεθίει*, γ' πληθ. *μέθιεν* (αντί *μεθίεσαν*), μέλ. *μεθήσω*, Επικ. απαρ.

μεθησέμεναι, -έμεν· αόρ. α' *μεθήκα*, Επικ. *μεθέηκα*, άλλες διαθέσεις

συμπληρώνονται από τον αόρ. β', προστ. *μέθες*· υποτ. *μεθῶ*, Επικ. *μεθείω*,

ευκτ. *μεθειήν*, απαρ. *μεθειναι*, Επικ. *μεθέμεν*, μτχ. *μεθείς* — Μέσ. μέλ.

μεθήσομαι, Ιων. *μετήσομαι* (με Παθ. σημασία)· γ' ενικ. αόρ. β' *μεθειτο*, β'

πληθ. *μέθεσθε*· β' δυϊκ. και πληθ. υποτ. *μεθῆσθον, μεθῆσθε*· απαρ. *μεθέσθαι* —

Παθ., Ιων. γ' ενικ. παρατ. *μετίετο*· γ' πληθ. παρακ. *μεθεινται*, Ιων. προστ.

μετείσθω· Ιων. μτχ. *μεμετιμένος*, Ιων. αόρ. α' *μετειθην*, (γενικά, ἱ Επικ., ἱ

Αττ.). **I. 1.** μτβ., αφήνω, χαλαρώνω, απελευθερώνω φυλακισμένο, σε Ομήρ.

Ιλ. κ.λπ.· αφήνω έναν επισκέπτη να αναχωρήσει, σε Ομήρ. Οδ.· χωρίζω μία

σύζυγο, σε Ηρόδ.· με απαρ., αφήνω κάποιον ελεύθερο να πράξει όπως

επιθυμεί, επιτρέπω σε κάποιον να ενεργήσει, στον ιδ.· ομοίως, *ἐλεύθερον μεθήμι τινα*, σε Ευρ. — Παθ., **α)** μου επιτρέπεται να φύγω, απολύομαι, σε Ηρόδ. **β)** παρατώ, εγκαταλείπω, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., *εἴ με μεθείη ῥίγος*, αν μπορούσε να με απαλλάξει το κρυολόγημα, σε Ομήρ. Οδ. **2.** με αιτ. πράγμ., **α)** αφήνω κάτι να φύγει, το αφήνω να πέσει, ρίχνω, *τιές ποταμόν*, στο ιδ. κ.λπ.· επίσης, *μεθήμι χόλον*, αφήνω, εγκαταλείπω την οργή μου, σε Όμηρ.· ομοίως, *Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον*, διώχνουμε το θυμό μας για χάρη του Αχιλλέα, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, *μεθήμι καρδίας χόλον*, διώχνω τον θυμό από την ψυχή μου, σε Ευρ.· *μεθήμι ψυχῆν*, εγκαταλείπω το φάντασμα, στον ιδ.· λέγεται για υγρά, αφήνω να ρέει, αφήνω να στάζει, σε Ηρόδ., Αττ.· ομοίως, *γλῶσσαν Περσίδα μεθήμι*, αφήνω να σταλάζουν, δηλ. να εκφέρονται περσικές λέξεις, σε Ηρόδ.· *μεθήμι βλαστόν*, το αφήνω να ξεπεταχτεί, στον ιδ.· *μεθήμι βέλος*, το αφήνω να πετάξει, το ελευθερώνω, σε Σοφ.· *μεθήμι ζίφοςές γυναικα*, της μπήγω το ζίφος, σε Ευρ.· *ναU μεθεῖναι* (δηλ. *ιστία*), δίνω στο πλοίο την κατεύθυνσή του, σε Σοφ. **β)** ανακουφίζω, *κῆρ ἄχεος*, την καρδιά από τη λύπη, σε Ομήρ. Ιλ.· **γ)** εγκαταλείπω, παραιτούμαι, αφήνω κατά μέρος, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ. **δ)** συγχωρώ σε κάποιον ένα σφάλμα, διαγράφω ένα δάνειο, σε Ηρόδ.· *τόνδε κίνδυνον μεθείς*, σου συγχωρώ αυτόν τον κίνδυνο, σε Ευρ. **II. 1.** αμτβ., **α)** επαναπαύομαι στις ενέργειες κάποιου (όπου το *ἑαυτὸν* μπορεί και συμπληρώνεται), είμαι χαλαρός, παραιτημένος, χασομέρης, αδιάφορος, σε Όμηρ.· με απαρ., αμελώ να κάνω κάτι, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ. **β)** αφήνω, επιτρέπω, *μεθειῶ μοι λέγειν*, το άφησε σε μένα να μιλήσω, μου το έχει επιτρέψει, σε Σοφ. **2.** **α)** με γεν. πράγμ., επαναπαύομαι ή παύω κάτι, *πολέμοιο, μάχης*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· *μέθιεν χόλοιο Τηλεμάχῳ* (οι μνηστήρες) έπαψαν τον καυγά από σεβασμό προς τον Τηλέμαχο, σε Ομήρ. Οδ. **β)** με γεν. προσ., εγκαταλείπω, παραμελώ, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** με μτχ., *κλαύσας μεθέηκε*, αφού έκλαψε, σταμάτησε, στο ιδ. **III.** το Μέσ. συμφωνεί στη σύνταξη με το αμτβ. Ενεργ., ελευθερώνω κάποιον από κάτι, αφήνω ελεύθερο αυτό που κατέχει κάποιος, με γεν., *παιδὸς οὐ μεθήσομαι*, σε Ευρ. κ.λπ.· το Ενεργ. θα ήταν *παῖδα οὐ μεθήσω*.

μεθ-ίστημι,

A. I. μτβ., σε ενεστ. και παρατ., μέλ. και αόρ. **α΄, 1.** τοποθετούμαι με διαφορετικό τρόπο, αλλάζω στάση, αλλάζω· *μεταστήσω τοι ταῦτα*, θα σου δώσω ένα άλλο δώρο αντί γι' αυτό, σε Ομήρ. Οδ.· *μεθίστημι τὰ νόμιμα πάντα*, σε Ηρόδ.· *ὄνομα*, κ.λπ., σε Ευρ. **2.** με γεν. διαιρ., *οὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος*, δεν έχει αλλάξει τίποτε στη στάση του, σε Αριστοφ. **II. 1.** λέγεται για πρόσωπα, απαλλάσσομαι, *νόσου*, από αρρώστια, σε Σοφ.· *κακῶν, ὕπνου*, σε Ευρ. **2.** μετακινώ, στον ιδ., σε Θουκ.· ομοίως στον Μέσ. αόρ. **α΄**, *μεταστήσασθαι*, μετακινούμαι ή απομακρύνομαι από κάποιον παρόντα, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **B.** Παθ., αόρ. **α΄** *μετεστάθην [ᾶ]*, με αόρ. **β΄**, παρακ. και υπερσ. με Ενεργ. σημασία· **I. 1.** στέκομαι μεταξύ ή στο μέσον, *ἐτάροισι μεθίστατο*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** αλλάζω τη στάση κάποιου, απομακρύνω, αναχωρώ, σε Ηρόδ., Αττ.· *μετεστάθην τυράννοις ἐκπόδων*, εκδιώκω τους τυράννους, σε Ευρ. **3.** με γεν. πράγμ., μεταβάλλω ή πτύω κάτι, *κότου*, σε Αισχύλ.· *λόπης, κακῶν*, σε Ευρ.· *μετεστάθην βίου*, πεθαίνω, στον ιδ.· *μετεστάθην φρενῶν*, τρελαίνομαι, στον ιδ. **4.** περνώ σε άλλη πολιτική παράταξη, στασιάζω, σε Θουκ. **II.** λέγεται για πράγματα, μεταβάλλω, τροποποιώ, κάποιες φορές προς το καλύτερο, *τῆς τύχης εὔ μετεστεώσης*, σε Ηρόδ.· ή προς το χειρότερο, *δαίμων μεθέστηκε στρατῶ*, η τύχη έχει μεταβληθεί αρνητικά για το στράτευμα, σε Αισχύλ.

μεθό, αντί *μεθ' ὅ*, μετά από αυτό, κατόπιν τούτου.

μεθοδεία, ἡ, πανουργία, δόλος, απάτη, σε Κ.Δ.

μεθοδεύω (μέθοδος), μέλ. -σω, εξαπατώ μεθοδικά, χρησιμοποιοῦ δόλια τεχνάσματα, σε Π.Δ. (Εβδομήκοντα).

μεθ-οδηγέω, μέλ. — *ήσω*, καθοδηγώ σε διαφορετική κατεύθυνση, σε Ανθ.

μέθ-οδος, ἡ (μετά), αναζήτηση, επιδίωξη, κατάκτηση· ιδίως, κατάκτηση γνώσης, επιστημονική αναζήτηση, έρευνα, ερευνητική μέθοδος, μέθοδος, σε Πλάτ. κ.λπ.

μεθ-ομιλέω, μέλ. -ήσω, συνομιλώ με κάποιον, *τινί*, σε Ομήρ. Ιλ.

μεθ-όριος, -α, -ον (ὄρος), συνοριακή γραμμή, τμήμα εδάφους που βρίσκεται ανάμεσα σε δύο περιοχές ως σύνορο, *γῆ μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς*, συνοριακή περιοχή μεταξύ Αργολίδας και Λακωνίας, σε Θουκ.· στον πληθ., τα όρια, συνοριακή περιοχή, σύνορα, στον ίδ., σε Ξεν. κ.λπ.· επίσης, ἡ *μεθορία* (ενν. γῆ), σε Πλούτ.

μεθ-ορμάομαι, αόρ. *α' μεθωρμήθην*, Παθ., εξορμώ για κατάκτηση, πραγματοποιῶ εχθρικό χτύπημα, σε Όμηρ.

μεθ-ορμίζω, Αττ. μέλ. -ιῶ, μετακινούμαι από ένα αγκυροβόλιο σε άλλο, μτβ. (ενν. *νέας*), *μεθορίζω εἰς Σηστόν*, σε Ξεν.· μεταφ., *τοῦ νῦν σκυθρωποῦ μεθορμιεῖ σε*, θα σε μαλακώσει, δηλ. θα σε απομακρύνει από τη σκληρότητά σου, σε Ευρ. — Μέσ. *μεθορμίσασθαι*, αναζητῶ έναν φυγάδα, στον ίδ. — Παθ., πλέω από ένα μέρος σε άλλο, εξαπλώνομαι, σε Ηρόδ.

μέθυ, τό, μόνο σε ονομ. και αιτ., κρασί, υδρόμελι, σε Όμηρ.

μεθ-υδριάς, -άδος, ἡ (ὔδωρ), Νύμφη των νερών, σε Ανθ.

Μεθ-ύδριον, τό (ὔδωρ), ανάμεσα στα νερά, τοποθεσία της Αρκαδίας, όπου τα νερά των ποταμών έτρεχαν άλλα προς τα βόρεια και άλλα προς τα νότια (πρβλ. ιταλ. Inter-amnia), σε Θουκ.

μεθυ-δώτης, -ου, ὁ, αυτός που προσφέρει κρασί, σε Ανθ.

μεθυ-πίδαξ, ὁ, ἡ, αυτός που ξεχειλίζει από κρασί, σε Ανθ.

μεθυ-πλήξ, -ῆγος, ὁ, ἡ, μεθυσμένος, σε Ανθ.

μέθυσις, ἡ (μεθύω), μέθη, μεθύσι, σε Θεογν.

μεθύσκω, μέλ. -ύσω [ῥ], αόρ. *α' ἐμέθυσα* — Παθ., μέλ. *μεθυσθήσομαι*, αόρ. *α' ἐμέθυσθην*, θαμιστικό του *μεθύω*, **I. 1.** μεθῶ συχνά, δηλητηριάζομαι (λόγω αλκοολισμού), μεθοκοπῶ, σε Πλάτ., Λουκ. κ.λπ. **2.** δίνω σε κάποιον κάτι πόσιμο, ποτιζῶ, υγραίνω, σε Ανθ. **II.** Παθ., *μεθύω*, πίνω ελεύθερα, άφθονα, μεθῶ, σε Ηρόδ., Ξεν.· αόρ. *α' ἐμέθυσθην*, είμαι μεθυσμένος, σε Ευρ., Δημ.· *νέκταρος*, από νέκταρ, σε Πλάτ.

μεθυσο-κότταβος, -ον, αυτός που μεθά παίζοντας το παιχνίδι του, *κότταβον* (στο παιχνίδι αυτό εκσφενδόνιζαν κρασί από τα ποτήρια τους, στοχεύοντας μια μεταλλική λεκάνη), σε Αριστοφ.

μέθυσος, -η, -ον (μεθύω), πότης, αλκοολικός, μέθυσος, σε Αριστοφ. κ.λπ.

μεθ-ύστερος, -α, -ον, I. αυτός που θα ζήσει μετά από εμάς, απόγονος, *μεθύστεροι*, οι απόγονοι, σε Αισχύλ. **II.** το ουδ. ως επίρρ., αργότερα, κατόπιν, σε Ομήρ. Ύμν., Σοφ.· *τόσον καιρό μετά, τόσο αργά*, σε Αισχύλ.· *οὔ μεθύστερον*, σ' ένα λεπτό, στον ίδ.· *πάρα πολύ αργά*, σε Σοφ.

μεθυστικός, -ή, -όν (μεθύσκω)· **I.** αυτός που προκαλεί δηλητηρίαση, σε Αριστ. **II.** λέγεται για ανθρώπους, παραδομένος στο κρασί, σε Πλάτ.

μεθυ-σφάλης, -ές (σφάλω), αυτός που τρεκλίζει από το μεθύσι, σε Ανθ.

μεθύω (μέθυ), μόνο σε ενεστ. και παρατ.· Ενεργ. μέλ. και ο αόρ. ανήκουν στο *μεθύσκω*· **I.** μεθῶ με κρασί, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· *μεθύω ὑπὸ τοῦ οἴνου*, σε Ξεν.

II. 1. μεταφ., λέγεται για πράγματα, *βοεῖη μεθύουσα ἀλοιφή*, βοϊδοτόμαρο

μουσκεμένο σε λάδι, λίπος, σε Ομήρ. **Ιλ. 2.** λέγεται για πρόσωπα, είμαι μεθυσμένος ή δηλητηριασμένος, κατακυριευμένος από πάθος, υπερηφάνεια, κ.λπ., σε Ξεν., Πλάτ.

μεθῶμεν, α' πληθ. υποτ. αόρ. β' του *μεθήμι*.

μειαγωγέω, μέλ. -ήσω, ανεβάζω το πρόβατο στη ζυγαριά, και μεταφ., *μειαγωγῶ τήντραγωδίαν*, ζυγίζω (εκτιμῶ) την τραγωδία όπως θα ζυγίζα ένα πρόβατο, σε Αριστοφ.

μει-ἄγωγός, -όν (μείον, ἄγω), φέρνω για ζύγισμα το πρόβατο (*μείον*) που προορίζεται για θυσία, σε Εύπολ.

μειδάω, χρησιμ. μόνο στο Επικ. γ' ενικ. αόρ. α' *μείδησε*, *μτχ. μειδήσας -σασα*, χαμογελώ, σε Όμηρ.· μορφάζω, βλ. **σαρδάνιος**· πρβλ. **μειδιάω**.

μειδήμα, -ατος, τό, χαμόγελο, το να χαμογελά κάποιος, σε Ησίοδ.

μειδιάμα, -ατος, τό, χαμόγελο, σε Πλούτ., Λουκ.

μειδιάω, = *μειδάω*, μόνο στην Επικ. *μτχ. μειδιῶν*, σε Όμηρ.

μείζων, συγκρ. του *μέγας*.

μείλανι, Επικ. αντί *μέλανι*, δοτ. του *μέλας*.

μείλια, -ίων, τά, I. καταπραϋντικά αντικείμενα, δώρα που προκαλούν ευχαρίστηση, σε Όμηρ. **Ιλ. II.** στον ενικ., γοητεία, φυλαχτό, σε Ανθ.

μείλιγμα, -ατος, τό (μειλίσσω), I. 1. οτιδήποτε εξυπηρετεί στο να καταπραϋνει, *μειλίγματα θυμοῦ*, αποφάγια για να κατευνάσουν την πείνα των σκυλιών, σε Όμηρ. **Οδ.**· μεταφ., *γλώσσης μείλιγμα*, σε Αισχύλ. **2.** στον πληθ., εξευμενισμοί, απότιση εξιλαστήριων τιμών στους νεκρούς, *Λατ. inferiae*, στο *ιδ.* **3.** λέγεται για πρόσωπα, συμπαθητικός, αξιαγάπητος, στο *ιδ.* **II.** κατευναστικό τραγούδι, σε Θεόκρ.

μειλικτήριος, -ον (μειλίσσω), ικανός να καταπραϋνει, *μειλικτήρια (δηλ. ιερά)*, τά, εξευμενισμοί, εξιλασμοί.

μείλινος, Επικ. αντί *μέλιнос*.

μείλιον, τό, βλ. **μείλια**.

μειλίσσω (μείλια), Επικ. *απαρ. μειλισσέμεν*, μέλ. -ζω, καταπραϋνώ, κατευνάζω, εξευμενίζω, *πυρὸς μειλισσέμεν*, εξευμενίζω τους νεκρούς με ιερά πυρά, δηλ. με ταφικές τελετουργίες, σε Όμηρ. **Ιλ.**· *ὄργας μειλίσσω*, σε Ευρ. — Μέσ., *μεταχειρίζομαι κατευναστικά λόγια, μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἐλεαίρων*, κανένα απολύτως ελαφρυντικό δεν μου αναγνωρίζεις από σεβασμό ή από έλεος για μένα, σε Όμηρ. **Οδ.**

μειλίχια, **Ιων. -ίη, ή**, ευγένεια, απαλότητα, αβρότητα, *μειλιχή πολέμοιο*, μαλθακότητα στη μάχη, σε Όμηρ. **Ιλ.**

μειλίχιος, -α, -ον (μειλίσσω), I. ευγενικός, ήπιος, πράος, *μειλιχίοις ἐπέεσσι, μειλιχίοις μύθοις*, σε Όμηρ.· και, χωρίς ουσ., *προσαυδᾶν μειλιχίοισι*, απευθύνομαι με ευγενικά λόγια, σε Όμηρ. **Ιλ.**· *αἰδοῖ μειλιχή*, σε Όμηρ. **Οδ.**, **Ησίοδ.**· το ουδ. ως επίρρ., ευγενικά, απαλά, σε Μόσχ. **II.** καλοκάγαθος, σπλαχνικός, *Ζεὺς Μειλίχιος*, ο προστάτης αυτών που με εξιλαστήριες προσφορές τον επικαλέστηκαν, σε Θεουκ., Ξεν. **III.** *μειλίχια ποτά*, προσφορές ποτού για κατευνασμό, ή (κατ' άλλους) ποτά με μέλι, όπου το μέλι έχει αναμειχθεί στα ποτά που προσφέρονται, σε Σοφ.

μειλίχο-γηρυς, -υ, γεν. -υος, αυτός που έχει απαλή φωνή, σε Τυρτ.

μείλιχος, -ον, πράος, ευγενικός, όπως το *μειλίχιος*, σε Όμηρ. κ.λπ.· με γεν., *Ἄρτεμις μείλιχος ὠδίνων*, πουπραϋνει τους πόνους του τοκετού, σε Ανθ.· *τὸ μείλιχον*, πραότητα, σε Θεόγν.· *τὰ μείλιχα*, χαρές, σε Πίνδ.

μείναι, *απαρ. αόρ. α' του μένω*.

μείναν, μείνε, Επικ. αντί *ἔμειναν, ἔμεινε*, γ' πληθ. και ενικ. αόρ. α' του μένω.

μείον, -ονος, τό, I. ουδ. του *μείων*, λιγότερο. **II.** *μείον, τό*, πρόβατο που προσφερόταν ως θυσία κατά τα Απατούρια, όταν ένα νεαρό αγόρι ενσωματωνόταν μέσω τελετής μύησης στη *φρατρία* (φυλή) του· έπρεπε να έχει συγκεκριμένο βάρος· και οι *φράτερες*, των οποίων ήταν αποκλειστικό δικαίωμα, συνήθιζαν να φωνάζουν δυνατά *μείον, μείον*, πάρα πολύ ελαφρύ! πρβλ. **μειαγωγέω**.

μειον-εκτέω (έχω), μέλ. -ήσω, έχω πάρα πολύ λίγα χρήματα, είμαι φτωχός, σε Ξεν.· επιδεινώνομαι, χειροτερεύω, στον ίδ.· με γεν. πράγμα., έχω έλλειψη ενός πράγματος, στον ίδ.

μειονεξία, ή, μειονέκτημα, σε Ξεν.

μειόνως, μειότερος, βλ. **μείων**.

μειώω (μείων), μέλ. -ώσω, **I. I.** μειώνω, λιγοστεύω, μετριάζω, σε Ξεν. **2.** μειώνω την εκτίμηση κάποιου, υποτιμώ, στον ίδ. **3.** μειώνω (κάποιον) με τα λόγια μου, υποβιβάζω, απαξιώνω, στον ίδ. **II.** Παθ., περιέρχομαι σε χειρότερη κατάσταση, γίνομαι πιο αδύναμος, στον ίδ.· με γεν., υπολείπομαι, στον ίδ.

μειράκι-εξάπατης, -ου, ό, νεαρός που επιδίδεται σε απάτες, σε Ανθ.

μειράκιεύομαι, αποθ., παριστάνω τον νεαρό, σε Πλούτ., Λουκ.

μειράκιον[α], τό (**μειράξ**), αγόρι, παλικαράκι, νεαρός, σε Πλάτ.

μειρακίομαι, αποθ., *μειρακίζομαι*, σε Ξεν.

μειράκισκη, ή, υποκορ. του *μειράξ*, κοριτσάκι, σε Αριστοφ.

μειράκισκος, ό, υποκορ. του *μειράκιον*, παλικαράκι, νεαρούλης, σε Πλάτ.

μειράκι-ώδης, -ες (είδος),· **I.** νέος που βρίσκεται στην ανάπτυξη, νεαρός, σε Πλάτ. **II.** *puerile*, στον ίδ.

μειράκύλλιον, τό, υποκορ. του *μειράκιον*, πάρα πολύ νέος, σχεδόν παιδί, σε Αριστοφ.

μειράξ, -άκος, ή, νεαρό κορίτσι, κοπελίτσα (το *μειράκιον* χρησιμ. για τ' αγόρια), σε Αριστοφ. κ.λπ.

μείρομαι, αποθ., με γ' ενικ. παρακ. *έμμορε*· **I.** λαμβάνω μερίδιο ή το οφειλόμενο από κάτι· και *ήμισυ μείρο τιμής*, πάρε τη μισή δόξα όπως σου οφείλεται, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** στον παρακ., λαμβάνω μερίδιο από κάτι, με γεν., *έμμορε τιμής*, έλαβε το μερίδιό του από τη δόξα, σε Όμηρ. **III.** στο γ' ενικ. Παθ. παρακ. *είμαρται*, ήταν πεπρωμένο, σε Όμηρ.· *είμαρτο*, σε Δημ. κ.λπ.· *μτχ. είμαρμένος, -η, -ον*, προορισμένος, προκαθορισμένος, το ριζικό (πεπρωμένο), σε Θέογν., Αισχύλ. κ.λπ.· ή *είμαρμένη* (δηλ. *μοϊρα*), το ριζικό κάποιου, το πεπρωμένο, σε Πλάτ.

μείς, ό, Ιων. και Αιολ. ονομ. αντί *μήν* (Δωρ. **μής**), μήνας, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ., Ηρόδ.

μείστος, -η, -ον, υπερθ. του *μείων*, ο απολύτως μικρότερος, λιγότερος, σε Βίωνα.

μείωμα-ατος, τό (μειώω), περιορισμός, όριο, σε Ξεν.

μείων, ανώμ. συγκρ. του *μικρός*, μικρότερος, λιγότερος, σε Αισχύλ. κ.λπ.· γηραιότερος, σε Σοφ.· το ουδ. *μείον*, ως επίρρ., λιγότερο, *μείων ισχύσειν Διός*, σε Αισχύλ.· *μειόνως έχειν*, είναι μικρότερης αξίας, σε Σοφ.

μελάγ-γαιος, -ον (γαΐα=γή), περιοχή με μαύρο έδαφος, με προσμείξεις αργίλου, άμμου και λάσπης, σε Ηρόδ.

μελάγ-κερωσ, -ων (κέρας), ζώο με μαύρα κέρατα, (συνεκδ.) μαύρο, σε Αισχύλ.

μελαγ-κόρυφος, ό (κορυφή), είδος πτηνού με μαύρο κεφάλι και ράχη, σε Αριστοφ.

μελάγ-κροκος, -ον (κρόκη), αυτός που έχει μαύρη ύφανση· λέγεται για πλοίο, αυτό που έχει μαύρα πανιά, σε Αισχύλ.

μελαγ-χαίτης, -ου, ό (χαίτη), αυτός που έχει μαύρα μαλλιά, επίθ. που αποδίδεται στους Κένταυρους, σε Ησίοδ., Σοφ., Ευρ.

μελάγχχιμος, -ον, μαύρος, σκούρος, σε Αισχύλ., Ευρ. (σχηματίζεται από το μέλας, με κατάληξη -χιμος, όπως δύσ-χιμος από δυσ-).

μελαγ-χίτων[ι], -ωνος, ό, ή, αυτός που φορά μαύρο μανδύα, σκουρόχρωμος, σκοτεινός, σε Αισχύλ.

μελάγ-χλαινος, -ον, I αυτός που φορά μαύρη χλαίνη, σε Μόσχ. **II. οί Μελάγχχλαινοι**, σκυθική εθνότητα, σε Ηρόδ.

μελαγχολάω, είμαι μελαγχολικός, σε Αριστοφ., Πλάτ.

μελαγχολικός, -ή, -όν, μελαγχολικός, χολερικός, σε Πλάτ.

μελάγ-χολος, -ον (χολή), βουτηγμένος σε μαύρη χολή, σε Σοφ.

μελαγ-χροής, -ές (χροιά), αυτός που έχει σκούρο δέρμα, μελαχρινός, σε Ομήρ. Οδ.

μελάγχροος, -ον (χρόα), συνηρ. -χρους, -ουν, μελαχρινός, σε Πλούτ. κ.λπ.· ετερόκλ. ονομ. πληθ. μελάγχροες, σε Ηρόδ.

μελάγ-χρωος, -ωτος, ό, ή, το προηγ., σε Ευρ., Πλάτ.

μέλαθρον, τό, Επικ. γεν. μελαθρόφιν· **I. 1.** ταβάνι, οροφή δωματίου ή (προτιμότερο) το κεντρικό δοκάρι που στηρίζει την οροφή, σε Ομήρ. Οδ.· σε Ομήρ. Οδ. 19.544, «...το άκρο αυτού του δοκαριού έξω από το σπίτι». **2.** γενικά, στέγη, σε Όμηρ. **II.** οικία, δωμάτιο, σε Πίνδ., Ευρ.· κυρίως στον πληθ., όπως το Λατ. tecta, στους Τραγ. (αμφίβ. προέλ.).

μελαίνω (μέλας)· μέλ. -ανῶ — Παθ. παρακ. μεμέλασμαι, αόρ. α' έμελάνθην· **I.** μαυρίζω — Παθ., μελαίνετο χρόα, δέρμα που είχε σημαδευτεί με μαύρους (από αίμα) λεκέδες, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για γη (ξηρά) που εμφανίστηκε αιφνίδια, στο ίδ.· λέγεται για ώριμα σταφύλια, σε Ησίοδ.· λέγεται για πηγούνι που μόλις απέκτησε γένια, στον ίδ. **II.** αμψ., Παθ., γίνομαι μαύρος σταδιακά, σε Πλάτ., Ανθ.

μελαμ-βάθης, -ές (βάθος), αυτός που βρίσκεται σε σκοτεινά βάθη, πολύ βαθύς, σε Αισχύλ., Ευρ.

μελάμ-βωλος, -ον, περιοχή με σκουρόχρωμο (μαύρο) έδαφος, χώμα, σε Ανθ.

μελαμ-πάγης, -ές (πήγνυμι), Δωρ. αντί -πηγής, μαύρος και πηχτός, σε Αισχύλ.· γενικά, μαύρος, στον ίδ.

μελάμ-πεπλος, -ον, αυτός που φορά μαύρα πέπλα, σε Ευρ.· γενικά, μαύρος, στον ίδ.

μελαμ-πέτᾶλος, -ον (πέταλον), αυτός που έχει μαύρα (σκούρα) πέταλα ή φύλλα, σε Ανθ.

μελάμ-πτερος, -ον (πτερόν), αυτός που έχει μαύρα φτερά, σε Ανθ.

μελαμ-φαής, -ές (φάος), αυτός που έχει μαύρη όψη, σκοτεινή ανταύγεια, σε Ευρ.

μελάμ-φυλλος, -ον (φύλλον), αυτός που έχει μαύρα φύλλα, σε Ανακρ.· λέγεται για τόπους, με πυκνή σκιά από φύλλα, σε Πίνδ., Σοφ.

μελᾶν, -ᾶνος, τό (μέλας), μαύρη βαφή, μελάνι, σε Δημ.

μελᾶν-αιγίς, -ιδος, ό και ή, αυτός που κρατά μαύρη αιγίδα (λέγεται για τις Ερινύες), σε Αισχύλ.

μελᾶν-αυγής, -ές (αυγή), αυτός που εκπέμπει σκοτεινή λάμψη, σε Ευρ.

μελᾶν-δετος, -ον, αυτός που έχει μαύρο δέσιμο (σκελετό) ή λαβή, λέγεται για ξίφη σε μαύρα θηκάρια, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.· *σάκος μελᾶνδετον*, ασπίδα με σιδερένιο σκελετό, σε Αισχύλ.